

der sidde med Ejendomme, som repræsentere en Formue, men som ikke eje det hele, ogsaa betale Formueskat; saa man kan med stor Ret forlange en større ren Formueskat.

Med Hensyn til §§ 32—33 maa jeg over for den fungerende Indenrigsministers (Alberti) Udtalelser i Gaar for det første sige, at jeg ikke fuldstændig forstod Hensynet til § 26 i Ländkommunalloven; men Fejlen ligger maaske hos mig. Enten binder § 26 Kommunalbestyrelsen mere end § 32, og saa synes der ikke at være Anledning til at foreslaa nogen ny Paragraf, eller ogsaa binder den mindre; men saa kan § 32 sammenlignet med § 26 ikke betyde større Bevægelsesfrihed for Kommunalbestyrelserne med Hensyn til Paaligning af Skatterne. Begge Dele kunne ikke være Tilfældet. Saa vidt Ministerens Fortolkning af Bestemmelsen i § 32 er rigtig, at vi derved ophæve § 26 a. og f.; burde det utrykkelig staa i selve Lovforslaget, at disse to Bestemmelser ophæves; thi det er vel ikke Meningen at ophæve hele Paragraffen? Jeg har været saa naiv at tro — det er min Sogneraadformands-Forstand, der der gør sig gældende — at hvis det blev nødvendigt i Aarets Løb at forhøje Ligningen i Henhold til § 26 a., saa vilde man være nødt til, saa længe § 26 a. staar ved Magt, at spørge Aamtsraadet, selv om man vedtog Lovforslagets § 32, som den lyder, og selv om man havde kvalificeret Majoritet og var enig om Forhøjelsen. Den fungerende Indenrigsminister ryster paa Hovedet; jeg forstaar, at jeg har misforstaaet ham; men jeg vil af Hensyn til de mange Kommunalbestyrelser, der ville have den samme Opfattelse som jeg, meget bede om, at det saa utrykkelig staa i Loven, at Bestemmelsen er ophævet, ellers vil man sige, at de ikke ere i Strid med hinanden, og at § 26 a. og f. derfor fremdeles staar ved Magt.

Ellers var jeg den fungerende Indenrigsminister taknemmelig for de Udtalelser, han særlig rettede til Folketingsmanden for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen), som førte Ordet under den foregaaende Lovs Behandling. Ministeren udtalte for det første, at han var meget villig til at forhandle om en anden Affattelse af § 32, og stillede i Udsigt, at der muligvis kunde findes en Løsning derved, at man lod selve Kommunens Skatteborgere afgøre det. Saa tror jeg egentlig, at vi ville have let ved at finde en Løsning, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds antydede, da han sagde, at han

kunde tænke sig noget i Retning af en Bestemmelse om, at enhver Budgetbehandling i et Sogne-, Amts- eller Kommunalraad o. s. v. skal foregaa i to Møder. Det betyder for det første, som Ministeren sagde i Gaar, at man ikke overilet gaar til Skattepaalæg, men faar Tid til at summe sig — som vi sige i Jylland — og tænke over, om Forhøjelsen virkelig er nødvendig. Man skaber med det samme Betingelserne for Borgermøderne, som Ministeren nævned. Har en Kommunalbestyrelse i Anledning af ny Foranstaltninger udskrevet væsentlig højere Skattebeløb — en 50—100 Kr. kan der jo ikke være Tale om — og vedtaget det i det første Møde, hvor Budgettet behandles, og viser det sig, at Skatteborgerne i Kommunen finde Foranstaltningen for kostbar eller unødvendig, eller at der ikke er Anledning til den efter hele den finansielle Stilling, saa kunne vi være sikre paa, at disse Borgermøder nok skulle komme af sig selv. Vi behøve ikke at bestemme i Lovforslaget, at de skulle afholdes, naar vi blot bestemme at Budgetbehandling skal foregaa i to Møder. Er der Anledning til at holde disse Møder, skal der da nok blive Lejlighed til dem, og jeg gad se det Sogneraad, der turde gaa paa tværs af, hvad der da gav sig Udslag paa saadanne Møder.

Men bortset fra, hvilke andre Betragtninger, baade politiske og kommunale, der kunne gøres med Hensyn til §§ 32—33, og uden at jeg ønsker, at det skal opfattes, som om jeg kun har rent saglige Betæneligheder ved disse to Paragraffer, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at det rent sognekommunalt set har sin store Betænelighed, saaledes som her foreslaaet, at give et Mindretal en saa stor Magt over Kommunens finansielle Sager. Vi maa jo gaa ud fra, at det er dette, som sker, og at naar, som det er Regel i den Egn, hvor jeg er bedst kendt, et Sogneraad f. Eks. bestaar af 7 Medlemmer, betyder Bestemmelsen her, at to Medlemmer kunne afgøre, om man i det hele taget skal gaa til en forøget Paaligning af Skatten, med andre Ord, om man skal gaa til den ny Foranstaltning. Jeg har selvfølgelig i Erindring de Afgørelser, der kunne komme baade af Aamtsraadet og Indenrigsministeriet, og for ikke at blive misforstaaet vil jeg sige, at jeg husker derpaa. Jeg siger, der kan tænkes en Mængde Forhold, hvor det rent sognekommunalt sagligt set vil være overordentlig ubehageligt. Lad os huske paa, for at tage et Eksempel, at der rundt omkring i vore Sognekommuner